

страшно извѣстие, което падна като жарава на главите ни. До насъ дойдоха гласове, че московците заключиле вече въ Едрене съ турците миръ, и вжрщатъ са назадъ. Голѣмата и свѣщенната дума „миръ“ имаше въ онова време за нашите бѣдни бжлгаре зловѣщо значение. Московците си отидоха; а Танчо тржгна слѣдъ тѣхъ, заедно съ жената си и съ дѣцата си.

Когато московците си отидоха, то турците пакъ напжлвиха по нашите мѣста, и захванаха са по-голѣми и по-страшни насилия и тиранства, нежели по-напредъ. Турците не обичатъ сичките християне вжобще; но бжлгарете и сжрбете тие сжвсѣмъ ненавиждатъ. „Вашите московци, говореха тие, се заради васъ, проклѣти гяуре, избиха толкова хилѣди мохамеданци! Сички вие сте дѣца на единъ баща, и ако ние не можеме да отмжстиме на московците, то ще да отмжстиме вамъ; надъ вашите глави ще да изсипеме сичката своя ненависть. Въ на-